Pazartesi
8
Haziran
1964
Sayı: 62

ÇALTI

HAFTALIK SİYASİ TOPLUM GAZETESİ

Bizim için kötü düşünenler, eğer bizi iyi tanımıyorlarsa, haklıdırlar. Çünkü onlar bize değil, kafalarında bulunan bir gölgeye saldırıyorlar.

LA CRUYERE

SORUMLULUK ÇAĞI

—NAZIM BAYATA—

Ünlü Alman filozofu İmmanuel Kant (1724-1804), Salt usun Eleştirisi adlı dev yapıtının girişinde, aşağı yukarı şöyle diyor: «Bizim çağımız özellikle bir eleştiri (kritik) çağıdır. Bu çağda her şey eleştirinin süzgecinden geçmek zorundadır. Artık ne din ne felsefe (metafizik) eleştiriye sırt çeviremezler, hele bir saygı ve güven bekliyorlarsa».

Her çağın ana nitelikleri vardır. Çünkü sorunlar değişmekte, bunlara bakma, bunları çözme de yeni yeni yöntemler gerektirmektedir. İçinde yaşadığımız yüz yılın da ana niteliklerinden biri aydının sorumlu oluşudur. Artık hiçbir kafa ve kalem adamı, fildişi kulesine çekilip dünyamızın sorunlarına sırt çeviremez, ya da çevirmemesi gerekir. Toplum dışına çıkan, toplumun sorunlarına yabancı ve ilgisiz kalan sanatcının, düşünürün modası geçmiştir. Üstelik bu tip kimseler değer ve saygı kazanamamaktadır, görevlerini yapmadıklarından dolayı da sorumlu tutulmaktadırlar. Çağımıza, Kant'ın yukarıdaki sözüne benzeterek sorumluluk çağı desek hiç de yersiz bir söz etmiş olmayız. Yeniden doğuştan bu yana tek tek düşünürlerin, yazar ve sanatçıların toplum yaşayışında arta gelen etkileri özellikle günümüzde büsbütün yoğunlaşmıştır. Daha düne gelinceye dek, kavgaya karışmadan kendi dünyasında sessiz ve sorunsuz yaşayıp giden düşünür, yazar, sanatçı tek sözle kültür adamı bugün artık bütün gücü ile işe sarılmaktadır. İnsanoğlu hiçbir zaman bir sorunlar yumağı olmaktan yakasını kurtaramamaktadırlar. Her gelen gün sürü güçlükleri de birliğinde getirmektedir. Mutlu oluşumuz, eğer mutluysak, sürekli bir savaş sonunda elde tutulabilmektedir. Güven içindeysek, barış içindeysek, bir dereceye dek özgürlükten payımızı alabiliyorsak bu, her an korumakla sorumlu olduğumuz ve özgürlüklerimiz için göstermek zorunda olduğumuz ilgiye, çabaya bağlıdır. İnsanoğlu yaşamak, yaşamını (hayatını) özlediği gibi sürdürülebilmek, hak ve özgürlüklerini elinden kaptırmamak için her zaman uyanık olmak zorundadır. Kendi kendimizle savaşmak ve kendimizi yenmek zorundayız. İngiliz filosu yüzyıllar önce büyük bir gerçeği dile getirmiş. Evet Habbes «insan insanın kurdudur» demekle anlamı yüzyıllar geçtikçe daha iyi anlaşılır hale gelen bir doğru ileri sürmüş: Bu gün mutsuzluk kaynaklarımız büyük ölçüde doğadan (tabiat) gelmemektedir. bilimler ilerleyişi insanı içinde yaşadığı yeryüzünde her gün biraz daha egemen ve güçlü yapmaktadır. Hayır bizim en büyük düşmanımız bugün doğa değil, kendimiziz. İnsanoğlu çetin savaşları kendi kendisi ile yapmıştır. Zorla aldığı kazandığı hak ve özgürlüklerini korumak, sürdürmek geliştirmek zorundadır. Çünkü bunlar her an elinden alınma tehlikesi ile karşı karşıyadır. İşte yirminci yüzyıl insanın uygarlık ve teknik gelişmelere karşın karşılaştığı güçlük: İnsanca yaşamak için insanla savaşma zorunluğu.

Çağımız bir sorumluluk çağıdır dense yeridir demiştik.

Devamı 4 de

HALKTAN DESTEK GÖRMEK

—BEHZAT AY—

Havza Kaymakamı R.N. Aktaş'ın Milliyet Gazetesinde tefrika edilen «Dağ Başını Duman Almış» genel başlığı ile yayımlanan yazısını okudum. Havza Kaymakamı iyi bir inceleme yapmış. Bizlere yararlı oldu. Böyle çalışmaların ve benzerlerinin darısı öteki kaymakamların başına.

Havza'ya hareketinden sonra Mustafa Kemal'in yolda karşılaştığı köylünün ilk köylünün konuşmalarında acı gerçekle karşılaşıyoruz.

Birlikte okuyalım:

«İngilizlerin bulunduğu Samsun'da halk ile temas edemiyen paşa, Samsun'dan çıkar çıkmaz, halkı dinlemeğe ve uyarmağa, daha yol boyunca başlamıştı. Otomobilinin yeni bozulması sırasında bir köylünün sürdüğü tarlanın kenarına gelerek köylü ile söyleşiye başlamıştı. Konuşma memleketin durumu üzerine geldi. Vatanın içinde bulunduğu tehlikeleri Mustafa Kemal Paşa'nın köylüye anlatması onda hiçbir heyecan ve etki uyandırmamıştı. Sanki köylünün bozguna, felâkete, derde kanıksamış bir durumu vardı. Mustafa Kemal Paşa dedi ki:

«Hemşeri!.. Düşman Samsun'a asker çıkaracak, belki buraların hepsini ele geçirecek, sen ise rahat rahat toprağı sürüyorsun».

Deşmek istiyordu. Fakat köylü, hiç çekinmeden şu cevabı verdi:

«Paşa, paşa sen ne diyon, biz üç kardeştik, ikide oğul vardı. Yemende, Kafkasta, Çanakkalede hepsi elden gitti. Bir ben kaldım. Ben de yarım adamım. Evde sekiz öküz ile yetim üç dul kalmış kadın var. Hepsi benim sabanımın ucuna bakarlar. Şimdi benim vatanım da, yurdum da daha şu tarlanın ucu. Düşman oraya gelinceye dek benden hayır yok».

İşte şu örnekteki köylü, hep veren. fakat karşılığını göremiyen bir emekçi. Yemene, Kafkasa, Çanakkaleye gitmişler. Ölmüşler. Başta bulunan saltanat mensupları kanlar döken halka, kanlarının karşılığında bir şey vermemiştir. Düşündükleri kendi rahatlıkları olmuştur. Zaten Mustafa Kemal, dış sömürücüler kadar, bu iç sömürücülere karşı ayaklanmış ve ihtilâlini yapmıştır.

Şimdilerde halka neler söyleniyor. Sözgelimi: Orman köyleri boşaltmadan, «Yaş kesmek baş kesmektir» teranesini tekrarlıyoruz köylülere. Köylü dinlemiyor. Dinlemiyen köylüleri deliğe tıkıyoruz. Ne oluyor? Çıkıyor, gene kesiyor, gene içeri düşüyor. Köylü geçimini ormandan sağladığı için ağaç kesiyor. İş olsun diye değil.

Gene sözgelimi: Toprak reformu diyoruz. Hükümetimiz böyle söylüyor. Gel gör ki, toprak reformunu istemiyen ağalar, yoksul köylüleri kandırıyorlar. Çünkü köylü reform sözünden, söylevinden bir şey anlamıyor. Hemen reform işine başlanır ve köylü reformdan yararlanırsa, ancak o zaman toprak reformunun yararına olduğunu anlayacaktır.

Devamı 4 de

TELEFON

ERDOĞAN ALKAN

«Hayat ve hareket su ile kâimdir»

Anlaşılan Günpınar köyüne Musanın büyülü deyneği dokunmuştu. Su fışkırıyordu adım atılan yerden. Zaten çevre kasabalarda bile çağlayanıyla ün salmıştı bu toprak damlı içanadolu köyü. Yalçın kayaların üstünden su çılgınca boşanıyordu. İlk kez bir çağlayan görüyordum. Daha önce çağlayan denince usuma Marily Monro'nun bir filmi; kilisenin loş ışığı altında ölü bir kadın bedeni ve çan sesleri gelirdi. Oysa işte gözlerimin önünde bizim olan bir güzellik vardı ve bizim olduğu her haliyle belliydi. Batılıların elinde olsaydı elbetteki altına konan bir elektrik dinamosuyla doğal güzelliği bozulurdu. Dizi dizi kavaklar, söğütler, selviler bitmişti kendiliğinden. Bu köyde alabildiğine boldu ağaç. İnsanları da oldukça uygardı. Çevre kasabalarda nasıl çağlayanıyla ün salmışsa yurt içinde de yorgancılarıyla tanınmıştır köy halkı. Gurbet gezmiş kimselerdi, az çok halden anlamaları gerekirdi. Bu köyü telefonlandırmayı düşünürken önemli bir güçlükle karşılaşmıyacağımı, halkın elden geldiği kadar anlayışlı davranarak kavağın bu denli bol olduğu bir yerde iki yüz direği rahatlıkla sağlayabileceğimi umuyordum. Okulda topladım halkı, yanımda askerlik şubesinde albay olan, bir dost da vardı, kasabada kendisiyle toplumsal sorunları rahat rahat konuşabildiğim tek insandı. Önce bir söylev verdik. Köylümüzün kalkınmada çalışmalara gönüllü katılmalarının öneminden, Çağlardır geri kalışımızın nedenlerinden özden ve onların anlıyabileceği bir dille söz ettik. Hepsi başlarını sallıyor bizim sözlerimizin doğruluğunu onaylıyorlardı. Zaten herşeye evet demeye alışmıştı köylümüz. Sonra telefonun yararlarını anlatarak sözlerimizi bağladık, bu sorunun hallinde ağacı olanların bize direklik ağaç vermelerini istedik. Önce bir ses sizlik kapladı ortalığı, sonra o alışılan sorularını sordular. Telefon devlet parasıyla olmayacak mı? Devlet, Devlet. Köylünün dilinde devlet, kentlinin dilinde devlet. Ne gariptir bu insanlar! Örneğin okullarının proğrama göre on yıl sonra yapılacağını biseler on yıl bekler fakat ken diliklerinden çocukları için bir göz oda yapmaya yanaşmazlar. Kentlinin alışkanlıkları doğal diyelim çünkü gerçekten devlet çalışmaları oluyor kentte. Ama ya köylümüz, yıllardır hep aynı türküyü çığırırlar, yıllardır oldukları yerde sayarlar ama devlet elinin köylere ulaşmasının güç olduğunu olup anlayamazlar. Binlerce köy okul bekler sağlık ocağı bekler, tohum bekler, borç bekler. Ama bu günkü yasalar içinde, bu günkü koşullar içinde neylesin devlet. Köylümüzün en büyük eksikliği kendi kendini organize edemeyişidir. Tıpkı küçük bir çocuk gibi.

Önce ağacı en çok olandan baş'ayalım dedik. Ve ne gariptir ki yüzlerce ağacı olan kişiler en büyük engelleri çıkardılar karşımıza. Hele biri vardı ki bunların içinde yaşlılar kurulu üyesiydi. Köylüden haraç mı alacaksınız diyordu. Oysa bütün istediğimiz iki ağaçtı bu kişiden. Köylerinin telefonu için kullanılacaktı bu ağaçlar. Belki de yoksul halktan çok bu mutegallibenin işine yarıyacaktı. Ama elbette istemezdi. Uyanan köylü bu yılan başının elinde tutsak olmaktan kurtulacaktı. Öğrendim sonradan. Köye yol yapılmaya kalkılsa, okul yapılmaya kalkılsa her devlet memuru karşısında bu ağanın olumsuz davranışlarını bulurmuş. Yoksullar, iyi yürekli yoksullar onlar bizi hiç üzmeden ikişer ağaç verdiler. İki ağaç için senin hatırını mı kıracağız kaymakam bey diyorlardı. Tanrım bu iyi yürekli, eli bol gönlü bol insanlar han gi büyük günahı işlemişlerdir ki çağlardır çıkarcıların, ağaların keselerini doldurmak için dağbaşlarında didinirler?

Dergiler Arasında

MEHMET MEYDAN

Geçen yıl bu mevsimle birlikte Yön ve Sosyal Adalet gazeteleri kapatılmış, Cumhuriyet gazetesinden devrimci yazarlar kapı dışarı edilmişlerdi, İlhan Selçuk'tan gayrısı.

Bu yıl, baharla birlikte gene bir canlılık belirdi. Ankarada «Sosyal Adalet,» İstanbulda «Eylem» yayımlanmaya başladı.

Birçok yayım organlarında okuduğum yazıları bahar çiçeklerine benzetiyorum.

SOSYAL ADALET'te:

Mehmet Ali Aybar, Behice Boran, Can Yücel, Hüseyin Korkmazgil, Behzat Ay, Sadun Aren, Samim Kocagöz, Kemal Bilbaşar, Fakir Baykurt, Candan Selek, Ergün Günçe yazılarını severek okuduğum ilk aklıma gelenlerden.

EYLEM'de ;

Prof. İsmet Sungurbey, Samim Kocagöz, C. A. Kansu Doğan Özgüden, M.C. Anday, Aydos Toros'un ilginç yazılarını okudum. Çeviriler de okunmaya değer.

VAKLIK'ta :

Yaşar Nabi, Orhan Hançerlioğlu, Başaran, Behzat Ay, Talip Apaydın, Ceyhun Atuf Kansu, Sennur Sezer, Cavidan Tümerkan'ı yazdıkları ile Bertolt Brecht'ten çevrilen şiiri beğenerek okudum.

ATAÇ'ta :

Çoğun doyurucu yazılarla çıkıyor. Yalnız son sayıdaki Ahmet Oktay'ın yazı dili sırıtıyordu. Okurken bir sürü güçlüklerle karşılaşıyoruz. Öz iyi ise de, dili okura güçlükler çıkartmaktadır. Dilde aşırıcığın karşısında değilim ama, bu kadar da sırtartılmaz türkçe. Bir örnek vereyim: «yaşamın içine salıverdiği canlı simgeyle...»

İMECE'de :

Aşağı yukarı önceki sayılar gibi. İmece toplumcu dergilerimiz içinde yüzünü, tamamen yüzünü ama, köy sorunlarına dönmüştür. Yazarlar belirli. Mayıs sayısında kapak değişimi yapmış. Kapak değişimini Mayıs sayısı ile Ataç'ta da görmüştük. Ve Ataç, Mayıs sayısı ile üçüncü cildine basmış oluyordu.

AYDINLIK'ta :

Ege bölgesinde yayımlanan dergilerin en olumlusudur. Samim Kocagöz, Halıkarnas Balıkçısı, Behzat Ay, Berin Taşan, Ruşen Hakkı v.b. yazmaktadır.

YENİ UFUKLAR'da :

Hikâye tutumu beterlerin beteri, Öteki yazıları beğendim.

TÜRK DİLİ'nde :

Hikâye tutumu iyi. Agah Sırrı'nın sanatçılar üzerine yazarak severek okudum.

DOST'ta:

Dost dergisinde belli bir tutum yok. Can Yücel'in Hasan Hüseyin'in şiirleri yanında Sevim Burak'ın (Çıkmazdaki) hikâye anlayışı ile yazdığı hikâyeler yanyana yer alıyor. Sevim Burak'ın hikâyesinin adı (çıkmazda değil).

DÖNEM'de: Cöntürk ozan istatistiklerine devam edip gidiyor. Turgut Uyar'ın (ölü yıkayıcıları) adındaki şiirini öncekilere nisbeten sevdim. Hizaya geliyor gibi. Dönemdeki Buyrukçu'nun hikayesini beğenmedim. Oysa ben, Buyrukçunun kitaplarına gelen hikayelerini beğenerek okuyordum.

SU:

Aşağı yukarı aynı yazı kadrosu ile yayımlanıp gidiyor. Anadolu'nun sesi ile karşılaşıyoruz.

EVRİM:

İddialı birkaç gencin yayımlamağa başladığı bir dergi. İçinde tek bir yazıyı dedimse «BİLDİRİ» adlı Polanya hikâyesini sevdim,

Devamı 4 de.

HALK İÇİNDEN FIKRALAR : 1

KÖPEKLER

Mehmet Yalçın

Eskiden bizim köyde köpek çokmuş. Bu köpeklerin bir kısmı büyük, bir kısmı küçükmüş. Köpekler, oturana, yatana birşey yapmazlarmış. Yalnız koşanların paçasını ısırırlarmış. Bu yüzden köylüler çok geri kalmışlar. Çünkü, hızlı yürümeye bile cesaret edemezler, işlerine çok geç kalırlarmış. "İllâllah" çeken köylüler, birgün, köyün en yaşlısı, en gün görmüşü, Süllü Dede'ye baş vurmuş, ne yapacaklarını sormuşlar.

Süllü Dede :

— Hepiniz elbirlik eder, köpekleri yok edersiniz, demiş.

Köylüler elbirlik etmişler. Köpeklere, ansızın, silâhlarla baskın yaparak, bazısını öldürmüş, bazısını da kovalamışlar. Yalnız yavru köpeklere dokunmamışlar. Onlar birşey yapmıyor, diye.

Aradan çok geçmeden küçük köpekler canlanmış, koşanın; hızlı yürüyenin, parçasını, baldırını ısırmaya başlamışlar. Köylüler, dertlerine çare bulabilmek için, tekrar toplanmışlar..... Süllü Dede yüksekçe bir taşın üzerine çıkarak, tekrar yol göstermiş :

— Derhal gidin, bütün köpekleri yok edin. Çünkü, büyük küçük; bütün köpekler, koşanların paçasını ısırır.

YÜCELERDE

Sıyrılmışım kirden pastan
Çıkmışım yücesine doğanın
Oh demiş içmişim özgürlüğü
Sonsuz mavi bir tastan.

Duyulan tatlı bir akıştır
Kaygan sınırsız bir parıltıda
Kinler hileler kötülükler
Artık gerilerde kalmıştır.

Korkusuz solumada kertenkele
Korkusuz büyümede otlar
Kalbi çekip götüren çalılıklar
Binbir çeşit renklerle.

Duyar gibiyim toprak ananın
Kurtta kuşta şiirleşen sesini
Duyar gibiyim çatlıyan tohumun
Ölümsüz şehvetini.

Tanrısal bir senfonideyim
Uyanmış içimdeki gizli Pan
Kemirmiyor ruhları saatler
Artık durmuş zaman.

Ahmet Köklügiller

HER HAFTA OĞUZ KOYUTÜRK

ATATÜRK VE ÇELENK

27 Mayısta Atatürk'ün heykeline çelenk konacaktı... Ben de gittim. İlk kez siyasi bir partiye girdiğimden, bu törenin nasıl yapılacağını bilmiyordum. Çelenk'in başında beklemeye başladım, ama bu bekleyiş sırasında çok üzüldüm. Acaba bu törenler hep alışkı yerini bulsun diye mi yapılıyordu? Hiç bir kurumun sorumlusu, yönetmeni, Atasına koyacağı çiçeğin başında değildi. Merak edip yanımdaki... Bankasının odacısına, "Sizinkiler nerde?" diye sordum. Hayretle, "Kim!" dedi. "Kim olacak, Müdürünüz.." Gülmüye başladı. Anlaşılan benim bu işlerde acemi olmam gururunu okşamıştı. Biraz bilgiç, biraz insana tepeden bakan bir tavırla, "Hiç müdürler çelenk taşır mı arkadaşım!" dedi. "Sen her halde bu işlerde yenisin..." Sonra, açıklamıya başladı. Onların çoğu heykelin dibinde, Valinin yanında beklerler. Ama çelenkleri biz taşırız, onlar yalnızca iyi gidiyor mu diye bakarlar. Eh, bazan kimisi de aklına eserse heykelin tam dibinde bize yardımcı olur. Ama, Bizimkisi oturaklı adamdır. Öyle işlere yanaşmaz. Yalnız, çelenk'in en büyüğünü, en esaslısını yaptırır..." sonra biraz gururlu, "Seninkiler nerde?..." diye sordu. "Kim!" dedim. "Kim olacak, müdürünüz?" Bizimki parti çelenk'i, Ben de Onun İl Sekreteriyim." İnanmamıştı. Şaşırmış, yüzüme aptal, aptal bakıyordu. Sonra gene bilgiç bir tavırla, "Peki sizin hiç mi adamınız yok!" dedi. "Olmaz arkadaşım, vallahi olmaz... Bu işleri biraz ağırdan almak gerek. Bak, öteki partileri görmüyor musun? Hiç, burada sıraya girilerek, itişe kakışa saatlerce beklenir mi?... Doğrusu, partinizin şerefini, itibarını iki paralık ediyorsunuz." Susuyordum. İçimde derin bir acı vardı. Ona sonra başkanımızı göstererek, "Hayır." dedim. "Çelenk'imizi biz, kendimiz taşıyacağız."

Ve taşıdıktan... Kulaklarında hep onun, "Daha gençsiniz.., Ama sonra siz de akıllanırsınız." sözleri uğulduyordu. Bunlar oturaklı adamlarmış! Öyle işlere yanaşmazlarmış, ama çelenklerin en büyüğünü yaptırırlarmış! Bir odacı söylüyordu bunları. Koskoca, adımlarını atarken yerleri, gökleri inleten bir banka müdürünün odacısı. Üstelik, alay da ediyordu bizlerle. "Daha gençsiniz, ama sonra siz de akıllanırsınız..." Evet, doğru... Akıllana akıllana bu duruma geldik zaten. Her şeyin özünü, anlamını yitirdik. Bir taş yığınına döndük. Artık odacı kafası, odacı düşüncesi bizi yönetiyor. Daha devinmelerimizde şuur yok. Robotlaştık. Bomboş insanlar olduk. Tören diyoruz, Atatürk diyoruz, ama bunların ne olduğunu bilmiyoruz. Çünkü, yüzeylerdeyiz. Çünkü, devinmelerimizde birer süs budalası... Büyüklüğümüzü anlamlarda değil, küçüklüğümüzün iğrenç, gösterişten öteye geçemiyen bayağı zaaflarında görüyoruz.

Sonra tören bitti. Heykelin çevresinde dolanmıya başladım. Gözlerimin önünde hep odacılar vardı. Utanıyordum. Korkarım o an Atatürk uyanıp bu yapılan budalaca işleri görseydi, şüpesiz hem üzülür, hem de öfkesinden, "Tuh, Allah belânızı versin." diyerek tümümüzün yüzüne tükürürdü.

Değiştirilmeyen bir düzen Kötü düzendir. Publius Syrus

SORUMLULUK ÇAĞI

Birden d...

Artan hak ve özgürlüklerimiz, hiçbir çağda görülm... titizlik ve kıskançlıkla korunmalıdır. İnsan herşe... bencildir. Hobbes'un kurdu, malek olmamı...ır. Ke... rı kendi mutluluğu için, fırsat bulursa ku...mıyac... ba... kalarına saldırmıyacak insan, insan topluluğu yoktur. ... Kıbrıs faciası. İnsanın nerdeyse büsbütün kötümserliğe kapılıp, «uygarlık bir cilâdır, kar üzerindeki kadar dayanıklı değildir, silinir» diyenlere haklısınız diyeceği geliyor. İnsana saygısı olan herkes sorumludur, hemde hiçbir çağ insanın olmadığı kadar.

HALKTAN DESTEK GÖRMEK

Birden devam

Yoksul halk yığınlarını «tasamızda, kıvancımızda ortak» edebilmek, kendimizle birlikte düşünmek, millî servetten yararlandırmakla olur. Bunların söylevi halkı inandırmıyor. Sömürücüler bu durumdan yararlanıyor. Halk, kendinden yana olanlara değil, karşılarında olanlara oyunu veriyor.

DERGİLER ARASINDA

İkiden Devam

OTAĞ :

Son aylarda göremez olduk. Yayınına son mu verdi bilmiyoruz. Kötü bir dergi değildi hani. Yayınına devam etse iyi idi...

ILGAZ :

Değişik amatör yazarların arasında yer yer adlarını duyageldiğimiz yazarlar da yazıyor bu dergide.

YELKEN :

Son sayısı ile yayım hayatında 86 ya ulaştı. Güzel yazılar sunuyor okuyucuya. Yalnız, otuz sayfalık -ki ilânlar bu otuz sayfa içinde- bir hikâyeye, yarısını vermek cömertliğini göstermiş Yelken dergisi.

TÜRKÇE :

Fazıl Hüsnü Dağlarca dil savaşını yayımladığı bu dergide sürdürüp gidiyor. Başarılı da.

Onbeş dergiyi, son iki üç aylardaki yazılarına bakarak değerlendirdim. Bu onbeş dergiye (Kahve içindik) gazete adını verdiğim ve çok sevdiğim, beğenerek, arıyarak okuduğum Oğuz Koyutürk'ün yayımladığı ÇALTI'yı da katmak isterdim. Başta kendisinin, sonra Hüseyin Korkmazgil, Behzat Ay, Talip Apaydın, Mahmut Makal v.b. yazdığı ÇALTI'ya bu yazıyı göndermek amacıyla yazdığım için, ÇALTI'ya ÇALTI için bir şey yazmıyorum. Çaltı okurlarına ülkemizde yayımlanan dergiler hakkında bilgi verdimse mutluyum.

UYKUSUZ

kapıda bir tıkırtı yoksa sen mi geldin
yoksa ellerin mi sıcaklığını duyduğum
belki rüzgâr rüzgâr da yok bu akşam
düşen bir şey mi ayak seslerin mi
ama yok sen bu kadar erken gelemezsin

içilmişliğine bakılırsa karanlığın
deli olacağım yanımdasın
gözlerinin ışığı saçlarının karası
adımlarının işte adımlarının sesi
ama yok sen bu kadar erken gelemezsin

ya bu uzaktan hiç bilinmeyen gürültü
ne ki odamın ortasına dağılan
gecenin değil dağın değil suyun değil
olamaz yaklaştığını hissediyorum
ama yok sen bu kadar erken gelemezsin

kim orda biri mi var niçin ne istiyor
girecekse bekliyorum çabuk
hiç kimse mi bir hışırtı bile mi
oh çok mutluyum sen mi
ama yok sen bu kadar erken gelemezsin

koma beni hissiz duvarlara
çıldırsam da duyulmıyacak
geldiğin anlaşılmadıkça
ne bir kaç dakika içinde mi
ama yok sen bu kadar erken gelemezsin

Ali Ziya ERZİNCANLI

Bize Gelenler

Mezarsız Ölüler
J.P. SARTRE
Çev: Adalet Ağaoğlu
İzlem Yayınları — P.K. 694
Galata — İst.

Güven Kuyumcu
Her Nevi Mücevherat alınır satılır
Tel: 1191 Samsun

ÇALTI: Sahibi ve Sorumlu Yönetmeni Oğuz Koyutürk

Sayı 62 Yönetim yeri: Cumhuriyet Alanı SAMSUN
Fiatı: 25 krş

Dizgi ve Baskı: Vatan Matbaası Bafra

Kurnazlıkların para etmediğini gördüm de güldüm - OVİDİUS